Mustafa (Tirat)

Oyunun Adı: Hayaller ve Gerçekler
Yazar: Kemal Oruç

MUSTAFA – Geçmiyor, bir türlü geçmiyor. Ne yaparsam yapayım yine de geçmiyor. Tam unuttum diyorum, yine çıkıp geliyor. Hayalini görüyorum onun. Buraya geliyor. Beni ziyaret ediyor. Orta birinci sınıftayken beni okuldan aldı, bir işe soktu. Çocuktum ama oyun yoktu, oyuncak yoktu. Durmadan çalışıyordum ve o benim kazandığım bütün parayla içki içiyordu. İşkenceler hep devam etti. Üzerimde söndürdüğü her sigarada ona olan nefretim biraz daha alevlendi. Epey bir süre gizlice karate çalıştım. Çocuk aklı işte, amacım bir an önce ondan daha güçlü olup onu dövmekti. Baktım bu böyle olmayacak bıraktım karateyi ve gizlice bir okula kayıt yaptırdım. Ortaokulu dışarıdan bitirdim. Lise 1'e başladığımda artık genç bir delikanlıydım ve babamın baskıları beni yıldırmıştı. Artık ona kendimi ezdirmeyecektim. Zaten çok içmekten yavaş yavaş kafayı yiyordu. Topladım eşyalarımı kaçtım evden. Epey bir süre sokaklarda yattım. Sokak çocuklarıyla ahbaplık ettim. Tinerlerini paylaştılar benimle. Sonra bir iş buldum: Bir kafeteryada garsonluk… Oranın deposunda konaklamaya başladım, iri lağım fareleriyle birlikte… Çok sevmiştim onları, çünkü tek arkadaşlarım onlardı. Çok büyük bir hırsla çalışıyordum, hem işte hem de okulda derslerime… Derslerimde çok başarılıydım. Öğretmenlerim üstüme düşerdi. Hoşuma giderdi bu durum. Ama gel gör ki hiç arkadaşım yoktu. Aslında vardı: Selim… Ama o da beni terk etti. Büyük ihtimalle sevgilisi istemişti böyle olmasını. Oysa ben onun gerçek bir dost olduğuna inanmıştım. Canı sağ olsun eski dostumun. Lise sondayken İpek diye bir kızla tanıştım: ilk aşkım. Daha doğrusu ilk ve son… Çok sevdim onu. Bana annemden sonra sevgiyi hatırlatan tek kişiydi. Ama şimdi Nihan'la evliyim.